

ตอนที่ ๒๖

ปรีศนาเตมาทะเล

ลินสมุทรร มองดูตุ๊วะวัน ยังพอมีเวลา สถานที่ที่อยู่ของตาเตมา ก็อยู่ไม่ไกล ถ้าเดินไปเรื่อยๆ แบบนี้ ไปกลับระหว่างบ้าน กับเกาะพิศตารนั้น ก็อาจคำพูดดี “ถ้าจะถูกบ้าดูคำ ก็คงไม่เป็นไรหรอกน่า ยิ่งไงก็ถูกบ่นทุกวันอยู่แล้ว” ลินสมุทรรคิด ก่อนจะพยักหน้าให้เพื่อนใหม่บริสุทธิ์ เบี่ยงทิศทางตามไป ยังเป้าหมาย

ความอยากรู้ เหมือนน้ำมันหล่อลื่น เร่งให้การเดินทางเร็วขึ้น เมื่อไปถึง สิ่งที่เราเด็กๆ เห็น ไม่น่าจะเรียกว่าเกาะ เพราะมันมีขนาดเท่าบ้านหลังเล็กๆ หลังหนึ่ง และก็มีบ้านเพียงหลังเดียว บนเกาะนั้น มันอยู่ไม่ห่างจากฝั่ง มีสะพานไม้เก่าๆ โกฉ่ำจะพัง พาดระหว่างชายฝั่งที่เป็นก้อนหิน กับเกาะเล็กๆ นั้น ยาวราวๆ ๕๐ เมตร ลินสมุทรรพาเพื่อนๆ เดินผ่านสะพานธรรมชาติ อย่างระมัดระวัง ถ้าโชคไม่ดี อาจไปเหยียบแผ่นดินไฉ่ มีโอกาสหล่นไปในน้ำแน่ๆ

สภาพสิ่งปลูกสร้าง ที่ยังฐานราก บนเกาะที่เล็กที่สุด เท่าที่เจ้าของถิ่นเคยเห็น และเรียกมันว่า

บ้าน ก็ดูแข็งแรงดี มันถูกก่อด้วยก้อนหิน
หลากหลายขนาด หลังคามุงด้วยแผ่นไม้ทั้งแผ่น
ซ้อนทับกัน บริเวณบ้าน เห็นแค่ระเบียงบ้าน ยื่น
ลงไปในทะเล มีต้นไม้ใหญ่สูงท่วมหลังคา ขึ้นแซม
ข้างๆ สามต้น เป็นตัวค้ำยันบ้านไม่ให้พลัดตกลง
ไปในทะเล คงเป็นบ้านหลังเดียวที่ไม่มีไฟฟ้าใช้
พวกเด็กๆ เข้าไปยังไม่ถึงประตู ก็มีเสียงมาจาก
ข้างใน

“พวกแกเป็นใคร ซโมยอะไร? หยุดอยู่ตรง
นั้น!”

เสียงที่ดังออกมาจากบ้าน ไม่แสดงความเป็น
มิตร ดูและน่ากลัว สุกสาคร สะดุดหยุดก็เหมือน
ถูกสะกด ตั้งซี เค็ย และ โสนน้อย หยุดตามไป
ด้วย แต่ไม่ได้รู้สึกกลัวสักเท่าไร มันก็แค่เสียงดูๆ
เป็นการปกป้องเขตและดินแดนของตนเอง จากผู้
บุกรุก ดินสมุทร เคยเจอสถานการณ์มาหนหนึ่ง
แล้ว บอกจุดประสงค์ไป

“มีแขกคนสำคัญมาหาเมาทะเล”

“บอกรหัสผ่านมา”

ดินสมุทร หยุดคิดนิคหนึ่ง “คราวที่แล้ว ไม่ใช่
คำถามนี้” ขณะดังเด ตั้งซี เบียดเพื่อนขึ้นมา

กระซิบที่ข้างหูของเขา ด้วยข้อความบางอย่าง ...
วิธีนี้ไม่รู้จะได้ผลหรือไม่ น่าจะลองดู

“หัวหน้าเฒ่า เปิดประตูเดี๋ยวนี้” ดินสมุทร พุดตามที่ตั้งช้กระซิบบอก พวกเพื่อนๆ มองหน้ากัน ใจจดใจจ่อเหมือนกำลังเล่นเกมบางอย่าง แต่มันได้ผล ประตูหน้าบ้าน ค่อยๆ แง้มเปิดออก แต่มองไม่เห็นอะไรหรือมีใครข้างใน นอกจากเสียง

“เข้ามาได้”

ดินสมุทร เดินนำเข้าไป ถึงประตูบ้าน ข้างในค่อนข้างมืด พอเดินพ้นธรณีประตูบ้าน เข้าไปข้างใน หน้าต่างก็ถูกเปิดออก พาแสงสว่างเข้าไป มองเห็นบริเวณรอบๆ ได้ชัดเจนขึ้น ชาวของภายใน มีจำนวนไม่กี่ชิ้น มีตะเกียงเจ้าพายุสองดวง หีบไม้เก่าๆ ใบใหญ่ใบหนึ่ง เหมือนหีบไม้ของพวกโจรสลัด เตียงนอนทำด้วยแผ่นไม้หนาๆ เต่าไฟ ชิ้นวางเลื้อยผ้า เก้าอี้ พรหมนาและเก้าอี้ที่พื้น ทุกชิ้นล้วนดูเก่าและโบราณ นี่ถ้าเป็นเรือนคนบ้านมั่นคงจะรกรุงรัง และมีกลิ่นเหม็นไม่ใช่น้อย แต่นี่ชาวของทุกอย่าง ถูกจัดวางไว้อย่างเป็นระเบียบและสะอาด

ชายชรา นั่งอยู่บนเก้าอี้ริมหน้าต่าง บานที่เพิ่งถูกเปิดออกเมื่อสักครู่ ตอนที่เขาถูกขังยี่น คุณเป็นชายร่างเตี้ย แต่ไม่ถึงกับแคระ มีใบหน้าเกลี้ยงเกลา ไร้หนวดเครา แต่ดูหยาบย่นและดู จมูกใหญ่ผมหยาบแต่ถูกรวบไว้ข้างหลัง สวมเสื้อผ้าแบบชาวเล

“มีธุระอะไร?”

“รู้จักหัวหน้าเผ่าชื่อพันตู ไหม?” สังข์ รับประทานอาหารที่

ชายชราร่างเตี้ยผมหยาบ จ้องมองสังข์ ครู่ใหญ่ราวกับกำลังใคร่ครวญคำถาม ใบหน้าของเขาลดความตึงเครียด และแทนที่ด้วยแววตาเศร้า เขายังไม่ตอบคำถามนั้น หันหน้าทอดสายตามองออกไปทางหน้าต่าง พยายามรวบรวมความทรงจำบางอย่าง ที่ซ่อนอยู่ในอดีต

สังข์ หยิบวัตถุนำทางแห่งทรงกลมปลายแยกสามทาง ออกมาจากกระเป๋า ยื่นให้เขาดู “เรามีของนี้ จะให้หัวหน้าเผ่าพันตู”

ชายชราเจ้าของเกาะ ละสายตาจากท้องทะเลหันมามองสิ่งที่อยู่ในมือของ สังข์ เขาเปลี่ยนสีหน้า น้ำเสียง ไปทันที “เธอได้มันมาจากใคร?”

“นาเคนทร์”

สังข์เค๋ยซื่อนี้ ทำให้ชายชรา ไม่เหลือร่องรอยแห่งความน่ากลัว แต่อย่างไร เขาลากเก้าอี้เข้าไปใกล้ๆ เด็กทั้ง ๕ คน แล้วบอกให้นั่ง แสดงความเป็นมิตรมากขึ้น

“ไม่มีใคร เรียกชื่อพ่อของฉัน นานมากแล้ว”
เขาถอนหายใจ “พันตุ คือชื่อพ่อของฉันเอง”

ตาเผ่าผมยาว เล่าอดีตให้พวกเขาฟัง
“เขาเคยทำงานใกล้ชิดกับ นาเคนทร์ ฉันเองก็ไม่รู้จักหรอกว่า นาเคนทร์เป็นใคร แต่เป็นคนที่คุณพ่อฉันพูดถึงเขาบ่อยมาก พ่อฉันเล่าให้ฟัง ตอนที่ฉันยังหนุ่มอยู่ ว่าเขากับ นาเคนทร์ พากันหนีออกมาจากเมืองนรกนั้น มันโหดร้ายมาก พ่อของฉันไม่สามารถพาลูกเฝ้า หนีรอดออกมาได้แม้แต่คนเดียว แม่กระทั่งแม่ของฉัน มีแต่พ่อเท่านั้นที่รอดแต่นั้น เป็นเพราะนาเคนทร์ คอยช่วยให้หลบหนีมาได้ พ่อออกจากที่นั่น พ่อก็ไปรับฉันที่บ้าน ตอนนั้น ฉันก็เป็นเด็กรุ่นเดียวกับพวกเธอนี้แหละ พ่อบอกว่า เราต้องไปจากที่นี่ ตั้งแต่นั้นมา พ่อก็พาฉันมาอยู่ที่นี่”

“แล้วตอนนี้ เขาไปอยู่เสียที่ไหน?” สังข์ ถาม

“เขาคงจะไม่ยี่ดอายุชัยตัวเอง มาจนถึงทุกวันนี้หรอก พ่อฉันตายไป ๒๐ ปีแล้ว”

“เคน ไม่เคยโกหกเรา” เอื้อย บ่นตัดพ้อ “แต่ทำไม เขาจึงปล่อยให้พวกเรา มาตามหาหัวหน้าเผ่า ทั้งๆ ที่เขาตายไปนานแล้วล่ะ”

ตั้ง พุดสนับสนุนเอื้อยว่า “นั่นสิ ก็เราเพิ่งเจอกันเมื่อวานนี้เอง เคนยังบอกเลยว่า ให้เอาของสิ่งนี้ ให้หัวหน้าเผ่าดู ถ้าหัวหน้าเผ่าไม่มีตัวตน เคนก็โกหกสิ”

“ไหน เธอบอกอีกที่ชื่อว่า เพิ่งเจอกับนาเคนทร์เมื่อวานนี้ เจอที่ไหน?” ชายชรา ถามจริงจัง

ตั้ง เล่าเหตุการณ์ทุกอย่างที่เผชิญมา ในหมู่บ้านโบราณที่มีประตูหินโค้งวงกลม เฒ่าชราได้ฟังชื่อสถานที่ ถึงกับผงะ ความแปลกประหลาดมหัศจรรย์ของสถานที่นั้น มันถูกเขียนไว้ในสมุดบันทึกของ หัวหน้าเผ่าพันดู ซึ่งเขาเก็บมันไว้เป็นอย่างดี ทีแรกเขาไม่เชื่อว่าจะมีสถานที่เช่นนั้นอยู่จริง แต่วันนี้ ได้ฟังเรื่องราวจากพวกเด็กๆ ชายชราถึงกับอุทาน

“หลุมคำคุณเวลา! เป็นไปได้หรือนี่”

“มันคืออะไร?” สินสมุทร ก็อดสงสัยไม่ได้

“ใครก็ตามถ้าหลุดเข้าไปที่นั่น หนึ่งวันหนึ่งคืน มันจะดูเวลาของคนคนนั้นไป ๑๐๐ ปี” เขา
สาธยายต่อ

“ถ้าฉัน เราก็เสียเวลาไป ๕๐ ปี” สังข์
คำนวณเวลาจริง

“โห! ถ้าพ่อแม่เรายังอยู่ เขาคงแก่และจำพวก
เราไม่ได้สินะ” โสณน้อย บ่นเศร้าๆ

“นั่นแหละ คือ เหตุผลว่าทำไม เธอจึงมาไม่
ทันพ่อของฉัน” ตาเฒ่า ให้เหตุผล

เสียงหวูดชายฝั่งดังขึ้นชัดจังหวะการสนทนา
ส่งสัญญาณเตือนความจำ ให้สองพี่น้อง สิ้น
สมุทรกับสุตสาคร นึกขึ้นได้ว่า ถึงเวลาต้องกลับ
บ้านแล้ว

“ห้าโมงแล้ว พี่สมุทร เรากลับกันก่อนเถอะ”
สุตสาคร เตือนพี่ชาย

“เราไปกันเถอะ เดี่ยวจะมีดี” สิ้นสมุทร ชวน
สังข์

“พวกเขาจะไปไหนกัน?” ชายชราถาม พวก
เด็กๆ ต่างมองหน้ากัน ไม่มีใครกล้าบอกความลับ

ของพวกเขา สิ้นสมุทรซี้ไปที่ เพื่อนใหม่ทั้งสามคน
พูดตัดบท ทำลายข้อสงสัยขึ้นว่า

“คือ พวกเขาเพิ่งมาที่นี่ ยังไม่มีที่พัก ก็เลย—”

“ก็เลย จะไปพักที่ไหน ทำไม่ไม่พักกันเสียที่นี้
เลยละ” ชายชรา ออกปากชวน “เธอสองคน เป็น
คนถิ่นนี้ จะกลับไปบ้านก่อนก็ได้ พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่
ส่วนพวกเธอ สามคนเนี่ย เลิกกลัวฉันได้แล้ว ถึง
คนแถวนี้จะหาว่าฉันบ้าก็ช่างเถอะ ... เราคุยกัน
มาตั้งนาน จะเรียกฉันว่า เต่าทะเล อย่างที่
ชาวบ้านเรียกก็ได้”

“หนูขอเรียกว่าตา ได้ไหม?” โสณน้อย เสนอ

“ตา เหรอ ... ก็ได้ ว่าแต่พวกเธอ ฉันยังไม่
รู้จักชื่อกันเลย”

เพียงแค่แนะนำชื่อ ตาเต่าทะเลก็ออกมาได้
โดยเฉพาะคำว่า “ตา” หมายถึง พ่อของแม่ ที่
พวกเด็กๆ เต็มใจเรียก เขาหัวเราะชอบใจขึ้นมา
ทันที พวกเด็กๆ พาทั้งหัวเราะตามไปด้วย
เป็นอันว่า มิตรภาพระหว่างนักผจญภัยรุ่นเยาว์
กับเจ้าของเกาะที่เล็กที่สุด เริ่มกระชับแน่นในเวลา
ไม่นานเช่นกัน

ระหว่างอาหารค่ำบนเกาะเล็กๆ คุณมีชีวิตที่
ด้วยเรื่องเล่าที่แปลกประหลาด ทั้งน่ากลัว น่า
หวาดเสียว และน่าขนลุก สลับกับเสียงหัวเราะ
เฮฮา ของเด็ก ๆ และคนชรา คุณลมกติน มีจังหวะ
แสงจากตะเกียงคุณสว่างกว่าทุกวัน ไม่ได้สร้าง
ความประหลาดใจให้กับผู้ใด เพราะมันอยู่ห่างไกล
จากชุมชน และไม่มีใครสนใจพฤติกรรมของเหล่า
ทะเลอยู่แล้ว

ก่อนเข้านอน เหล่าทะเลพินิจดูแล้วว่า มันถึง
เวลา ที่เขาควรจะบอกความลับอะไรบางอย่าง แก่
แขกต่างวัย ผู้ซึ่งเพิ่งผูกมิตรกันมาได้ไม่นาน

“ฉันมีอะไรจะให้เธอดู” ชายชรา ออกปาก
ชวน

เขาพาเด็ก ๆ ไปที่หีบไม้เก่าใบใหญ่ เปิดมัน
ออก แล้วหยิบสมุดบันทึกเล่มหนึ่งขึ้นมา คุณมันเก่า
มาก แต่ยังอยู่ในสภาพดี เขาเปิดมันออก หน้านั้น
เป็นภาพร่างสิ่งประดิษฐ์ที่สังข์เคยเห็นมาแล้ว มัน
คือท่อวงแหวนสีดำ ที่เคนเรียกว่าประตูข้ามเวลา
มีข้อความเรียกชื่อมันว่า “SPACE-TIME
GATE MACHINE” หน้าถัดไป เป็นภาพร่างอีก
อันหนึ่ง คล้ายแท่งทรงกลมมีปลายแยกออกไป
สามทาง

ตั้ง นำวัตถุนำโชคออกมาจากกระเป๋า วาง
ทับบนภาพร่างนั้น มันมีขนาดเท่ากันพอดี ชาย
ชราผู้ดีก็ประหลาดใจ กับสิ่งที่ตั้งถือไว้ในมือ และ
ภาพร่างในสมุดบันทึก เขาไม่รู้ว่ามันมี
ความสำคัญหรือมีความสำคัญอย่างไร ตั้ง
อธิบายสั้นๆ ว่า

“นี่คือกุญแจ ส่วนวงแหวน คือประตูข้าม
เวลา”

ตั้งคิดว่า ยิ่งไงเม่าทะเลก็ไม่มีวันเข้าใจ
เพราะเขายังไม่เคยเห็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์นั้น
ตั้ง บอกเพียงแต่ว่า

“มันก็แค่ เครื่องนำโชค”

อย่างน้อย วันนี้ ก็นำโชคให้ตั้งได้มาเจอกับ
เม่าทะเลใจดี ได้กินอาหาร ได้ที่พักพิง และที่
สำคัญคือได้มิตรภาพ อันเป็นอาหารหล่อเลี้ยง
กำลังใจ กำลังกาย ให้พร้อมที่จะออกติดตามหา
พ่อและแม่ต่อไป

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๒๗ ความลับ
กลับไป ที่ เว็บไซต์คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>